

Sygn. akt III CNP 1/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa T. S.A. w K.
przeciwko T. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 września 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany T. G. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 września 2015 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 marca 2015 r., w sprawie z powództwa T. S.A. w K., o zapłatę.

Skarżący wskazał, że wyrok Sądu Okręgowego jest niezgodny z art. 57 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 3 pkt 18 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 755, ze zm., dalej „Prawo energetyczne”), art. 405 k.c. w zw. z art. 57 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego, art. 471 k.c. w zw. z art. 57 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego, art. 405 k.c. w zw. z art. 322 k.c., art. 471 k.c. w zw. z art. 322 k.c., art. 57 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego w zw. z § 44 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 1200). Te same przepisy powołał jako podstawy skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2005 r., II BP 3/05, OSNP 2006, nr 21-22, poz. 323, z dnia 8 listopada 2017 r., IV CNP 20/17, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05, OSNP 2006, nr 23-24, poz. 351). Podkreślenia wymaga, że chodzi tu o swoiste, autonomiczne rozumienie niezgodności orzeczenia z prawem, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. W przypadku wykonywania władzy dyskrecyjnej niezbędny jest pewien

margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić tej odpowiedzialności, na co wskazał także Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00 (OTK 2001 r., Nr 8, poz. 256).

Analiza wniesionej skargi, w świetle jej podstaw i motywów kwestionowanego wyroku, wskazuje na to, że jest ona oczywiście bezzasadna. Dokonana przez Sąd Okręgowy ocena roszczenia powoda stanowi wynik rozumowania mieszczącego się w granicach dopuszczalnej interpretacji przepisów prawa materialnego. W szczególności nie można uznać za oczywiście wadliwe rozumowania Sądu Okręgowego, który zwrócił uwagę na charakter regulacji art. 57 Prawa energetycznego i sytuacji, jaką jest nielegalny pobór energii. W takich wypadkach niemożliwe jest udowodnienie konkretnej szkody, choćby z uwagi na fakt niemożności ustalenia, w jakim dokładnie okresie dochodziło do nielegalnego poboru energii. Z tego też względu ustawodawca wprowadził regulację art. 57 Prawa energetycznego, która przewiduje w takich wypadkach możliwość żądania zryczałtowanej opłaty, obliczonej zgodnie z obowiązującą taryfą. Skarżący nie zgadza się z powyższą oceną, ale nie przedstawia przekonujących argumentów, świadczących o tym, że prowadzi ona do wydania orzeczenia niezgodnego z prawem.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.